

Ὅστανίτσας. Τῷ 1366 ἀναφέρεται ἐν τινι συνοδικῇ πράξει ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Βελλᾶς ὑπόκειται τῇ τῶν Ἰωαννίνων μητροπόλει (προγμ. περὶ Δωδών. Γ. Χ. χασιώτου σελ. 96)· τῷ 1679 ὁ Βελλᾶς Ἰωαννίνιος, ὃν ὁ Σεβ. Ἀγ. Ἀμασειᾶς κ. Ἀνθίμος δὲν ἀναφέρει· — τῷ 1722 ὁ Βελλᾶς ἐπίσκοπος Δοσίθεος, (οὗτος δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ χρονολογικῷ καταλόγῳ τοῦ Σεβ. κ. Ἀνθίμου, μνημονεύεται δὲ καὶ τὸ 1729 ὅτι ἐδώρησεν εἰς ὅλα τὰ μοναστήρια τῆς ἐπαρχίας ἀνά ἐν βιβλίον ἐκκλησιαστικὸν ὡς καὶ εἰς τὴν μονὴν Ρευνίκου ἐντυπον Ἀγίαν Γραφήν (Ζαγόρ. τευχ. II. σελ. 47)· τῷ 1729 ὁ Βελλᾶς Διονύσιος· — τῷ 1778 Θεοδόσιος Βελλᾶς καὶ Κονίτσης, ὃν ὁ Σεβ. ἀναφέρει τὸ 1789, ἐφ' οὗ τὰς ἡμέρας ὁ ἱεροκέρυξ Ἅγιος Κοσμᾶς διῆλθε τὴν ἐπαρχίαν· — τῷ 1818 ὁ Θεοδόσιος Ἰωαννίτης γενόμενος Λαρίσσης, μνημονεύεται δὲ καὶ τὸ 1828· — τῷ 1822 Ἰωσήφ Νεζίος, ἐξωσθεὶς· — τῷ 1823—1824 Λεόντιος, ἀπὸ Σουδενᾶ Ζαγορίου· τῷ 1834—1839 μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Πωγωνιανῆς ὁ ἀπὸ Σμύρνης Ἱεροθεός, ὃν ὁ Σεβ. κ. Ἀνθίμος ἀναφέρει τὸ 1840—1842· — τῷ 1856 ὁ Ἰωαννίνων καὶ Βελλᾶς Παρθένιος· — τῷ 1849 ὁ Ἰωαννίνων καὶ Βελλᾶς Ἰωαννίνιος· — τῷ 1834 ἡ ἐπισκοπὴ Βελλᾶς ἠνώθη μετὰ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Πωγωνιανῆς εἰς Μητρόπολιν Βελλᾶς καὶ Πωγωνιανῆς ὑπὸ τὸν τέως Βελλᾶς καὶ Κονίτσης Ἰησήφ· — τῷ δὲ 1842 ἀπεσπᾶσθη ἡ ἐπαρχία Βελλᾶς προσαφῆθησα τῇ τῶν Ἰωαννίνων μητροπόλει (1842), ἀφ' ἧς τὸ 1863 ἀπεχωρίσθη καὶ ἰδίαν αὐθὶς ἐπισκοπὴν ἀπετέλεσεν ὑπὸ τὸν ἐκ Βερροίας Γερμανὸν (οὗτος ἐχρημάτισε 43 ἔτη καὶ ἀπέθανε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1884), ὃν διεδέχθη ὁ ἐκ Κόντσιας (1875) Βασίλειος Παπᾶ Χρήστου Τσάνου.

σικῶν γλωσσῶν κατακρίνων ἔθνη μὲν τὸν ὅλως γενικὸν χαρακτῆρα αὐτῆς παρὰ τοῖς συμπατριώταις αὐτοῦ, ἔθνη δὲ τὴν ξηρὴν καὶ εἰς λεπτομερείας φορτικὰς καὶ ἀσκότους ἀναλισκόμενον παρὰ τοῖς Γερνοῖς, προτείνων δὲ ὅπως οἱ μὲν Γάλλοι λάθωσι μέρος τῆς περὶ τὰς μερικότητος διατριβῆς τῶν Γερμανῶν, οὗτοι δὲ ἐκ τῆς γενικότητος τῶν Γάλλων. Οὕτως, ἐφρονεῖ, ἡ διδασκαλίαν τῶν κλασικῶν γλωσσῶν ἔσται ἡ προσήκουσα.

Κατακρίνονται οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ὡς φορτικοί, ὡς στειροῦντες τὸ πνεῦμα, ἐν ᾧ κυρίως αὐτοὶ εἰσὶν οἱ τὸ πνεῦμα ἀναπτύσσοντες, ὡς ὁμολόγηται ὑπὸ πάντων, αὐτοὶ εἰσὶ οἱ τῆν Γερμανίαν ἀναδείξαντες, ὡς φιλοπάτριδες Γερμανοὶ κηρύσσουσι, αὐτοὶ εἰσὶ ἡ τῆν Εὐρώπην πᾶσαν ἐκ τοῦ σκότους τοῦ μεσαιῶνος ἐξαγαγόντες. Διδάσκων τις τοὺς ἀθάνατους ἑλλήνας πραγματικούς ὅπως ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ, καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ θεῖον κάλλος αὐτῶν, νὰ καταδείξῃ ὅτι ἐξ αὐτῶν ἀπέρρευσε πᾶσα ἡ καλλιτεχνία τοῦ θεάτρου, ὅτι δι' αὐτῶν ὑφίσταται δραματικὴ ποίησις ἐν Γαλλίᾳ, δι' αὐτῶν ἐγενήθη ἡ δραματικὴ ποίησις τῶν Γερμανῶν καὶ ὁ δαιμόνιος δὲ τῆς Ἀλβιδῶνος δραματικῆς τῷ πνεύματι αὐτῶν ἐνεπνεύσθη, ἐφ' ᾧ καὶ ὁμοίωτες ὑπὸ ἐξόχων κριτικῶν ὑπεδείχθησαν προσώπων παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Σαικσπέρῳ.

Ἀναπτύσσεται οὕτως ὁ νοῦς τοῦ παιδὸς ἡ οὔ ;

* *

Ἐκτὸς τούτων εὐρομεν κατὰ παράδοσιν ὅτι πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἐγκατέλειψαν τὴν ἐπισκοπὴν Βελλᾶς δύο ἀρχιερεῖς, ὁ Γερᾶς (ἴσως Γερᾶσιμος) καὶ Γαλακτίων, οἵτινες ἠσκήτευσον ἢ ἐμόναζον εἰς τὸ κατὰ τὰ Ρεθενία ἀσκηταριὸν ἢ μοναστήριον εἰς τοὺς ἁγίους», οὗς ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀναφέρει. Ὅμοίως καὶ ἐν τινι τοῦ Δελβίνου χωριδίῳ Λοοψάταις καλουμένῳ σώζεται παράδοσις τις ὅτι ἐκεῖ ἐτάφη εἰς ἀρχιερεὺς Καλλίνικος ὀνομαζόμενος, ὅστις διερχόμενος τῶν χωρίων ἐφθασε καὶ εἰς τὸ χωριδίον τοῦτο (ἄλλοτε πόλις) ἐν ᾧ, προσβληθεὶς ὑπὸ τινος δεινῆς νόσου ἀπεβίωσε. Τὸ χωριδίον τοῦτο ὑπάγεται ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν τῆς Δρυϊνουπόλεως μητρόπολιν. Τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Καλλινίκου ἀρχιερέως τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὴν πατρίδα ἀγνοοῦμεν, διότι δυστυχῶς δὲν εὐρομεν σημειώσεις. — Ὁ Βουζαίου ὅμως Κωνσταντῖος Φιλίτης (1813 καὶ ὁ Οὐγγροβλαχίας μητροπολίτης Δοσίθεος (1770) κατήγοντο ἐκ Ζήτησης.

N. Γ. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ.

ΣΑΔΗ ΣΑΡΝΟΤ

Ἰπλότης ἡγεμὸν τοῦ ἱπποτικῆς τῶν Γαλατῶν ἔθνους ἔπεσε πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἀπροσδοκῆτως ὄλως, πλήξας τῷ θανάτῳ αὐτοῦ οὐ μόνον τὸ ἔθνος οὐ προῖστατο, ἀλλὰ καὶ πάντας ὅσοι συμπαθῶς πρὸς αὐτὸ ἔχουσι, πρὸς αὐτὸ ὑπερ ἀνέστησε τὴν πάλαι δημοκρατίαν, ἐνῆ «οὐκ ἀπόμερους τὸπλαῖον ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ'»

Ὁ Πάπας ἐξέδωκεν ἄρτι νέαν ἐγκύκλιον, ἥτις ἀπευθύνεται ἰδίᾳ τοῖς ἀνατολικῶς λαοῖς, τοῖς Ἑλλήσι καὶ Ρώσοις. Ὁ Πάπας διΐσχυρίζεται ὅτι οἱ πρόγονοι ἰδίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀνεγνώρισαν τὰ πρωτεῖα τοῦ Ρωμαίου ποντιφῆκος καὶ ἐπάγεται: «Ἀναπολοῦμεν κατὰ τοσοῦτον εὐχαρίστως ταῦτα, καθ' ὅσον παρατηροῦμεν νῦν τοὺς ἀνατολικούς κάλλιον διαθεσιμένους τοῖς καθολικοῖς καὶ ἐπιδεικνύοντας φιλίαν καὶ προσέχοντας τοῖς ἡμετέροις ἀπεσταλμένοις. Τούτου ἕνεκα προτροπέμεθα αὐτούς, μετὰ τοῦ Βησσαρίωνος, ὅπως ἐκζητήσωσι πλήρη συμβιβασμὸν ἐν τῇ ἐνότῃ τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ τῆς παραδοχῆς τῆς δικαιοσύνης ἢν ὁ Χριστὸς ἀπεκατέστησεν. Οὐδὲν ἔχουσι νὰ φοβῶνται ὅτι ὑμεῖς ἢ οἱ ἡμέτεροι διάδοχοι θὰ ἀφαιρέσωσι τὰ προνόμια τῶν πατριαρχείων αὐτῶν ἢ τὸ τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Ἑλλήνων προκειμένου, εἶτα δὲ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Σλάβους καὶ ἀκολούθως πρὸς τοὺς διαμαρτυρομένους οὗς πάντας καλεῖ ὅπως γίνονται μία ποίμνη ὑπὸ ἑνα ποιμένα, τὸν Πάπαν. Ὁ Πάπας ἀντὶ νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἐγκύκλιον αὐτοῦ, ὀρθότερον θὰ ἔπραττεν ἀπευθύνων ἐπιστολὴν δεόντως γεγραμμένην ὅπου δεῖ καὶ ὁμολογῶν ὅτι ἡ ῥωμαϊκὴ ἐκκλησία ἀποτάσσεται ὅσας καθιέρωσε καινοτομίας, συντάσσεται τῇ ὀρθοδοξίᾳ καὶ ἐξαιτεῖται τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, μηδαμῶς ἐρίζουσα περὶ πρωτείων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου ὁμοιωμένη. Τὰ θέματα, ἅπερ ἡ ἐγ-

ἀρετῆς προτιμᾶται, οὐδ' αὖ κατὰ πεινίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανεία κειώλυται». Φήψατο τοῦ Συνεδρίου τῆς Γαλλίας ὁ Σαδὴ Carnot, ἕγγονος τοῦ μεγάλου Carnot, ἀνεδεικνύετο ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῶν Βερσαλλιών τῇ 21(3 δεκεμβρ. 1887 πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας καὶ ἀνελάμβανε τὰς ἡνίας αὐτῆς, ἄσπερ ἐκράτησε σωφρόνως μέχρι τῆς παρελθούσης κυριακῆς.

Ὁ Marie-Gracqois-Sadi Carnot ἐγεννήθη ἐν Limoges τῇ 11(23 αὐγούστου 1837, τὰ ἐγκύκλια δὲ μαθήματα διήκουσεν ἐν τῷ Λυκείῳ τοῦ Βοναπάρτου καὶ κατὰ τὸ 1857 εἰσῆλθον εἰς τὴν Πολυτεχνικὴν σχολὴν καὶ ἀκολούθως εἰς τὴν σχολὴν τῶν γεφυροποιῶν, ἀφ' ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1863. Κατὰ τὸ φεβρουῖον τῇ Γαλλίᾳ ἔτος 1870 ὁ μέγας Γαμβέττας τῷ Σαδὴ Carnot ἐνεπιστεύετο τὴν νομαρχίαν τοῦ Κάτω Σηκουάνα μετ' ἐκτάκτου ἀποστολῆς, ὅπως διοργανώσῃ τὰς ἀμυντικὰς δυνάμεις τοῦ Κάτω Σηκουάνα, τοῦ Eure καὶ τοῦ Calvades. Τῷ 1871 ἐξελέγη βουλευτὴς τοῦ Côte-d'Or. Τῇ 14(26 αὐγούστου τοῦ 1878 διορίσθη ὑφυπουργὴς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν δημοσίων ἔργων, ὑπουργοῦ ὄντος τοῦ Freycinet, διειρηθῆναι δὲ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ καὶ ἐπὶ Varroy, ὃν διεδέξατο ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῇ 11(23 δεκεμβρίου 1880. Ἐμείνε δὲ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων ἐπὶ ἔτος περίπου, ὅτε τὸ ὑπουργεῖον Ferry ἀπεχώρησεν ἀνελθόντος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὑπουργείου Γαμβέττα. Ὁ Carnot ἐγένετο πολλακίς εἰσηγητὴς τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπῆς καὶ κατὰ τὸ 1883 πρόεδρος αὐτῆς. Κατὰ τὸ 1885 ἐγένετο ὑπουργὸς αὐθις τῶν δημοσίων ἔργων καὶ ὑπουργὸς τῶν οἰκονο-

κόκλιος τοῦ Πάπα θίγει τσακίς ἀνγρέθησαν, ὥστε ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία δύναται νὰ ἀπαντήσῃ μόνῃ.

*
* *

Ἐλάθωμεν ἐκ Παρισίων τὸ τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου καὶ Μαρτίου τοῦ 1894 τῆς Revue de Études Grecques, ἐν ᾧ πλεῖστα δημοσιεύονται πραγματεῖαι ἑλληνικῶν θεμάτων, ἐξ ὧν καὶ τὸ πρῶτον μέρος πραγματείας ὑπὸ τοῦ Παύλου Girard περὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Αἰσχύλου.

*
* *

Ἐν Aix-la Chapelle ὑφίσταται εἰδικὸν μουσεῖον, περιλαμβάνον ἐφημερίδας πασῶν τῶν χωρῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ ἐφημερίδων εἶνε μέγιστος, ὑπερβαῖνον τὰς ἑκατὸν χιλιάδας. Τὸ μουσεῖον ἰδρύθη πρὸ δεκαετίας περίπου ὑπὸ τοῦ Oscar Torckenbeck, ὅστις ἀπὸ τριακονταετίας ἦν συνδρομητὴς εἰς ἐφημερίδας δημοσιευομένας εἰς τριάκοντα διαφόρους γλώσσας.

Κατὰ τὸ 1885 οὗτος ἐκέκτητο πλείονα τῶν δέκα χιλιάδων ἀντίτυπα· σήμερον δὲ τῇ ὑποστηρίζει τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι κατῆρτισε συλλογὴν ἐφημερίδων μοναδικὴν ἐν τῷ κόσμῳ.

μικῶν. Τέλος κατὰ τῇ 21(3 δεκεμβρίου 1887 τὸ Συνέδριον, παραιτηθέντος τοῦ τέως προέδρου Grevy, ἐξελέξατο αὐτὸν τὸ πρῶτον πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς προεδρείας αὐτοῦ, ἐποιεῖτο διαφόρους περιουσίας ἀνά τὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, ἐνεκαινίστατο τὴν ἐκθεσιν τοῦ 1889 καὶ προσέστη πασῶν τῶν ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐορτῶν.

Ὁ Carnot ὑπὸ πάντων ὁμολογῆται δραστηριώτατος ἀνὴρ, τιμιώτατος. Σώφρων εἰς ἄκρον, ἀνίκει τῇ τάξει ἐκείνῃ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες βραδέως σπεύδουσι καὶ τῇ ἡρέμῳ καὶ συνετῇ πορείᾳ ὀδηγοῦσι τὰ ἔθνη εἰς ἀσφαλῆς μεγαλείον, ἐν ᾧ ἡ δρᾶσις τῶν μεγαλεπιδόλων καὶ ὀψοκινδύνων ἀνδρῶν ἐπιφέρει μὲν πολλακίς τὴν δόξαν τοῦ τε ἔθνους καὶ ἑαυτῶν ἀλλὰ καὶ πολλακίς τὴν καταστροφὴν. Ὁ Carnot οὔτε Thiers οὔτε Γαμβέττας δύναται νὰ θεωρηθῆναι ἐκ πρωτοβουλίας δρᾶσας ὡς ἐκεῖνοι. Ὁ Carnot ἀκολουθῆσε τὰς ἀρχὰς τῆς μεγάλης καὶ περιδόξου αὐτοῦ οἰκογενείας καὶ διὰ τῆς πολιτείας αὐτοῦ οὐ μόνον παρὰ τοῖς ξένοις ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς οὐχὶ φίλα φρονοῦσι τῷ ἔθνει αὐτοῦ ἀγαπητὸς ἐγένετο. Τῇ συνετῇ αὐτοῦ πολιτείᾳ πολλαὶ προσελήφθησαν περιπλοκαί, τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας ἀξιοπρεπῶς προσηπίσθησαν, ἡ Γαλλία ἐγένετο σεβαστὴ καὶ ἀγάλαμψεν αὐθις, καταλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης πρὸς χαρὰν τῶν ἀγαπώντων αὐτὴν καὶ εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ὁ παρέχων τὰς πληροφορίας ταύτας δὲν λέγει ἂν ἐν τῇ συλλογῇ περιλαμβανῶνται καὶ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες καὶ τίνες ἐξ αὐτῶν εἶχον συνδρομητὴν τὸν ἐφημεριδόφιλον ἄνδρα. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ἐν τῷ μουσεῖῳ θὰ ὑπάρχωσιν τινες.

*
* *

Ἐξεδόθη ἐν Παρισίῳ ὁ ἕκτος τόμος τῆς Histoire de l'Art dans l'Antiquité, ἐπιγραφόμενος La Grèce primitive. l'Art mycénien, ὑπὸ G. Perrot καὶ Chipiez. Προτιθέμενοι ἰδίᾳ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ συγγράμματος τούτου ἐν τοῖς Φιλολογικῶς Χρονικοῖς τοῦ Νεολόγου, σημειούμεθα νῦν ὅτι οὐ μόνον τὸ ζήτημα τῶν μυκηναίων ἀρχαιοτήτων ἐν αὐτῷ διευκρινίζεται, ἀλλὰ καὶ γενικαὶ ἰδέαι περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ κλίματος καὶ τῆς φυλῆς ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς καλλιτεχνίας ἐκφέροντα ἄλλαι μὲν καὶ ὑπὸ ἄλλων πρότερον διατυπωθεῖσαι, ἄλλαι δὲ καὶ τὸ πρῶτον ἐκφερόμεναι ἢ τὰς πρότερας συμπληροῦσαι.

Ο. Α.